Secţiune 1.01 Şi erau stelute în genele ei

Eram student, era studenta eram eminent, era iminenta şi erau stelute în genele ei.

Aerul era rece, tramvaiele reci maxi-taxiurile abia înfiintate mergeau toate pe patru roate şi erau stelute în genele ei.

Mircea Cărtărescu – Când ai nevoie de dragoste când ai nevoie de dragoste nu ţi se dă dragoste.

când trebuie să iubeşti nu eşti iubit.

când eşti singur nu poţi să scapi de singurătate.

când eşti nefericit nu are sens să o spui.

când vrei să strângi în braţe nu ai pe cine.

când vrei să dai un telefon sunt toţi plecaţi.

când eşti la pământ cine se interesează de tine?

cui îi pasă? cui o să-i pese vreodată?

fii tu lângă mine, gândeşte-te la mine.

poartă-te tandru cu mine, nu mă chinui, nu mă face gelos, nu mă părăsi, căci n-aş mai suporta încă o ruptură.

fii lângă mine, ţine cu mine.

Înţelege-mă, iubeşte-mă, nu-mi trebuie partuze, nici conversaţie, fii iubita mea permanentă.

hai să uităm regula jocului, să nu mai ştim că sexul e o junglă.

să ne ataşăm, să ajungem la echilibru.

dar nu sper nimic. nu primeşte dragoste când ai nevoie de dragoste.

când trebuie să iubeşti nu eşti iubit.

când eşti la pământ nicio femeie nu te cunoaşte.

Mircea Cărtărescu – Câteva cuvinte despre Ioana

Citeam Kundera cu micul dicţionar francez-român pe piept şi ea mi se juca feroce cu degetele mâinii:

baga unul în gură şi îl molfăia, mârâind, cu gingiile.

Apoi am luat-o pe piept: se uita ţintă în carte, atentă, de parcă ştia să citească şi atunci m-am gândit: „Ioana, mă laud tuturor că eşti cel mai bun produs al meu, că eşti mai presus de literatură dar aşa te scot din literatură adică din viaţa mea.

Ioana, ca să fii în literatură şi în afara ei mă gândesc să scriu un poem despre tine”.

La Bogdan cu M.D.G. Bogdan s-a dus să se radă, eu şi M.D.G. rămânând să ne conversăm. Dar tac cu încăpăţânare.

Mă uit pe un album Dalí. E penibil, căci eu şi Mihai suntem prieteni. Dar ce să ne spunem?

În fine (ah, şi la pick-up o selecţie „Wings")

palavrăgim despre copii.

Mă trezesc că îi spun „Ştii, e foarte mişto să creşti un copil, dar să vorbeşti despre asta e teribil de greu, practic dragostea pentru copilul tău e o temă inutilizabilă în literatură

(evit cât pot cuvântul „poezie")

fiindcă orice ai zice, e ceva melodramatic… Asta-i partea proastă".

„E, şi tu acum, chiar aşa, totul de vânzare…"

„Dar sigur că totul de vânzare dacă eşti profesionist" – şi am tăcut brusc fiindcă nu credeam asta şi nu ştiu de ce am spus-o.

Apoi a venit Bogdan şi am plecat la cenaclu.

Ioana şi Cri: două fetiţe, două surori.

Fetele mele. Mă pomenesc că îi spun „Cri" Ioanei şi invers. Cri mai păstrează panglicile de bumbac care le fuseseră legate la încheietură, în Maternitate şi care purtau acelaşi număr cu creion chimic

Când Cri o să aibă 36 de ani, Ioana va avea 16

eu 47 – cine, cine vom fi atunci?

Fetele-s dincolo

Cri îi face baie-n cada de plastic roz iar Simona se holbează ca la altă minune. Puiul de om ca o maimuţică mirată bâţâie capul ud. Eu şi Bogdan stam în bucătărie cu păhăruţele de Havana Club.

— Sunt foarte fericit, îi spun şi simt adrenalina sau ce o fi invadându-mi faţa şi făcându-mă să facrimez. (Îmi dau seama că sunt sentimentaloid, dar stimulat puţin de romul cubanez, mă simt chiar foarte fericit.)

Toate ochiurile aragazului ard cu petale albastre.

— Da, mai Mircione, tocmai mă gândeam cum îţi citeam jurnalul, ce chestie – doar acum câţiva ani vorbeai doar de singurătate scriai „Relaţii cu L. (să zicem). Poate iese ceva de aici". Şi uite acum ai nevastă, copil…

Bogdan, mă gândesc eu, ar fi un tată excelent (poate cam pisălog) …

Mai palavrăgim ceva şi ne cheamă fetele să vedem pisoiul înfofolit în prosop zgâindu-se la noi. Ea bea laptele şi adoarme iar noi

(care eram puşti, puşti acum câţiva ani)

trecem în sufragerie şi ne conversăm şi ne tratăm ca oamenii mari.

La aproape cinci luni gigilicea nu-i deloc convenţională

(scriu poemul acesta în lipsa unei fotografii)

are deja solduleţe de gagică şi ochi oblici, niţel lenevoşi nu degeaba maică-sii i se zicea Turcoaica.

Atunci când urlă de foame face pandalii şi istericale de-ţi vine s-o strângi de gât, dar e drăguţă de obicei şi ne lasă nopţile să dormim.

Creierul ei de aproximativ 500 de grame va creşte rapid, cel mai rapid dintre toate organele ca o pasăre într-o colivie de cartilagii

Dacă ar creşte continuu şi după adolescenţă

Ioana ar deveni nemuritoare.

Ştiu, acum, când mi-o imaginez (ea se joacă dincolo cu minutele)

că aşa va fi, că ea nu va muri niciodată.

Cu M.M., la „Cartea românească. Apoi în maşina lui explicându-mi de ce n-am apărut în antologia din Italia „Ştii.

Cugno ăsta… eu i-am dat textele tale… dar nu i-au ieşit…”

Şi alte chestii literare care nu contează aici. Dar apoi

„Te-ai însurat. Cine te-a păcălit?” Iar din capul meu ieşind un balonaş cu trăsnete, capete de mort şi sticluţe de otravă.

Când i-am spus că mai degrabă eu am păcălit-o a schimbat foaia şi a trecut la sfaturi: că e bine că-mi iubesc nevasta dar pentru scris nu prea-i bine că am nevoie din când în când de o fugă, uite, el are şansa pendularii ăsteia…

Fiecare cu şansa lui, îi zic şi cobor la Coada Calului, apoi o iau pe lângă Inter şi… spre casă.

O găsesc pe Kitty cu Ioana în braţe.

O pup şi ea miaună alintat:

Ia uite! A mâncat 180 de grame!

„O inimă de tată! Miracol al paternităţii!”

Aşa să exclami, cititorule, lecturând acestea.

Dar cum dracu’ să spui într-un poem că-ţi iubeşti fetiţa?

Încearcă, şi-o să vezi ce greu e.

Nici nu există o tradiţie Bucuta cu melodramatismele lui, cu prunculeţul Iisus şi cam atât. La fel, e atât de penibil să spui ca-ţii iubeşti nevasta. Şi totuşi poezia-i făcută ca să-ţi exprimi sentimentele. Găseşte o formă când nu există nicio formă. Când aproape toată poezia

secolului este decorativă, abstractă.

Dar fetele mele, şi cea mica, şi cea mijlocie sunt reale, iar ce simt pentru ele (când nu mă enervează prea tare) e adevărat.

Deci, Ioana, iubesc forma turtită a nasului tău nările tale largi şi gingia de jos cu două umflături unde vor ieşi dinţii;

Iubesc mica ta pată cafenie de pe spate (Cri ar fi furat o măslină) şi nu cred că din cauza asta nu vei putea purta costum de baie din două piese;

abia aştept să înţelegi ce-ţi spun: vor fi doar cuvinte dragi;

aştept să te poţi bucura de pomul de iarna, de Jucării, să ţi se lărgească inima, să-ţi crească părul, capacitatea toracică, să devii inteligentă, să te joci cu plastilina să te amorezezi mai târziu să ne răspunzi obraznic, să ne spui că „nu ne-ai cerut tu să te facem”, şi „ce-aţi făcut voi pentru mine?”

să-ncerci să fugi de-acasă, să te-mbraci la modă etc., etc., dar la maturitate să-ncerci să ţii la noi şi să înţelegi mirată că nu e greu deloc şi când vei avea o fată să-i spui Cristina.

Iar viaţa noastră va trece. („Aşa de rău mi-a părut când am trecut de 40 de ani, nici nu pot să vă spun, fetelor”.

zicea o colega din cancelărie iar fetele cam toate de peste 50 se opriră o clipă din discuţia lor despre boli îngrozitoare, şi una a răspuns resemnată: „Da, a trecut viaţa.

Nici nu-ţi dai seama când trece”).

Noi, Cri, aş vrea să îmbătrânim împreună s-o ajutăm pe Ioana să trăiască (mă-ntreb ce vremuri va apuca)

Şi să fim prieteni mereu. Să nu ne devenim nesuferiţi să nu ne încăpăţânăm în certuri.

Să ne fim dragi mereu.

Apoi, de mână să ajungem în faţa unei porţi uriaşe cu sculpturi reci, nu prea expresive:

Îngeri de granit, cu aripi sparte.

Să batem: Bang! şi să intrăm pe toboganul de sânge prin gâtul napircii s-alunecăm, prin maţele cârtiţei, prin rădăcinile trandafirului până în floarea cea galbenă…

Nu ţi-aş da drumul la mână, Cri, nu ţi-aş da drumul iar dacă poteca se va bifurca vom împietri acolo, la răscruce şi vom rămâne acolo în ţara înserării două statui colosale, Mama şi Tata, de granit cenuşiu.

Mircea Cărtărescu – Crima din Şoseaua Ştefan cel Mare ieşisem de la scala sufocat de stele, năclăit de stele muşcat de păienjenii galbeni stelari era toată bolta stea lângă stea şi stanioluri, cioburi, celuloide şi peruzea zornăiau, pâlpâiau, era atât de scântâietoare zăpada încât nu mai puteai să mai ştii care sunt stelele şi care e strada.

la fondul plastic, spre romană, stelele din ce în ce mai apoase, microbi transparenţi, cu protoplasmele de mătase se-mpiedicau de vitrine, sexeroxau pe capote se ştampilau pe feţele costoboce, cumane şi vizigote, fete fantastice de pietoni.

era întuneric plombat cu neon.

eram azuriu, ameţit.

— Pardon, nu ştiţi cât e ceasul? vă rog frumos!

În jur, pustiu, case şi garduri.

palide strângeri de inimă. echipament sportiv, stilouri şi ceasuri.

nelinişti, extaze, iar străzile – râme, cobre, năpârci.

cine putea să întrebe?

cine mi-a pus drugi de gheaţă pe ochi? tu eşti, bebe?

tu eşti mamă? nu, nu port ceas, nu fumez, nu ştiu unde este strada crizantemelor.

mi-era frică, stomacul îmi pătrunsese în ţeastă dar mă luase de braţ domnişoara nevastă şi mă freca de negri prin faţa la Hotel Dorobanţi sub stele, sub jade, ametisturi şi brilianţi.

şi brusc am realizat: era zăpadă, zăpada frumoasa care ne iubea cu gura tăioasă.

pe drum am vorbit, n-am vorbit, o bârfă subţire pe când aerul se trăgea în eprubete şi în clistire şi globuri de bărbaţi se spărgeau de colţuri de stea.

am dus-o în camera mea am pus caseta cu Bob Dylan. şi deodată, cu hainele în ruine, mă răsturnă cu o mână în beregată pe somieră şi pe perna rombată, rozându-mă, dumicându-mă cu maşina de scris, purtându-mă călare prin realitate, halucinaţie, vis, prin adevărat! şi prin nu se poate!

prin lasă-mă, iartă-mă, tu femeie doldora de carate, tu, fulg lângă fulg, ţicnit-o, dragoste…

pe pavajul de sticlă, portarul în ghete de sticla şi motanul în labe de sticla văzură prin roşia pâclă şi mai târziu raportară:

— Era un fel de femeie, ieşind din lift şi din scară, părea că leşina, că suspină, că plânge dar din zulufii uzi îi atârnau cristale de

gheaţă roşii de sânge şi lăsa un lac de sânge şi urme din cizmuliţă

— Şi, mai zic eu, ar fi un amănunt agravant…

— A ieşit translucidă în înstelarea de diamant.

am urmărit-o. a luat-o prin Piaţa Romană.

apoi în sus pe lângă fodul plastic şi scala pe lângă vitrinele încă luminate, cu pixuri, băuturi, calendare, pe lângă vărgatele troleibuze

— Dar, zise motanul, avea un ruj de cianura pe buze şi când zâmbea, se cangrena strada…

— Şi brusc zăpada începuse să ningă peste cornişe, pe burlane, pe aleile parcurilor pe capotele autoturismelor, pe gulerele paltoanelor depunându-se în straturi scântâietoare pe toţi atomii de sub stelele rotitoare.

— În fine, întrerupse motanul, ne-am întors cu faţa la zid, căci prea impudica şi luminoasă era Moartea.

Mircea Cărtărescu – Era timpul florilor cu vremea, ai căpătat statutul de mare putere.

cu trecerea timpului, mi-ai împânzit bulevardele de ambasade, consulate şi reprezentanţe iar azi, pe şoseaua dorinţelor mele îţi trimiţi ochii albaştri ca două mercedesuri spălate proaspăt cu parbrizele înfulecând frunzişul roz de castani.

ai devenit o mare putere străină.

din zodiac, sateliţii tăi mă fotografiază în mii de poziţii, îmi spionează secreţia insulinei iau interviuri până şi trusei mele de bărbierit şi îmi învrăjbesc de moarte numele cu prenumele, vârsta cu sexul anotimpul cu troleibuzul, tiroida cu steaua pe când în crivăţul de pink floyd îmi beau cu orbire cafeaua.

de-acum, până şi şoferului tău mă adresez cu efendi până şi lustragiului tău îi dau voie să-mi zică băiete îi spun da, massa, guleraşului tău cu dantelă îi croiesc şi agrafei tale de păr rochii din zeci de metri pătraţi de vitrină vin într-un suflet când lenea ta clopoţeşte…

parcă eşti un păun, cu Bucureştiul înfoiat în spatele tău.

hoteluri clipind, damele pâlpâind, pietrele din pavaj absolvind cibernetica ministerele, institutele, tarabele respirând pulberea aurie a cinematografelor dizolvate în aer amurgurile cele mai galbene zorii cei mai negri moartea cea mai statistică rostogolindu-şi buclele prin fundaţiile şi canalele şi metrourile şi anemia şi stresul albastru al magazinelor de radiouri, televizoare, pick-upuri, casetofoane, microfoane, discuri, căşti, şteckere, prize amestecate în saliva unei

nostalgii de culoarea locomotoarelor de serviciu încremenite lângă peroanele gării obor şi până şi pensionarii cântarelor de precizie şi toţi invalizii care vând ilustrate în relief şi lozuri în plic s-au lepădat de mine pentru râsul tău înţolit, sastisit, inamic.

lasă-ţi lumea ta uitată, aşterne un strat de pudră peste imperiul tău ieşit ca un coş pe tenul bronzat al amiciţiei noastre declară-mă independent, să mă descurc cu rezervele mele de manioc, pătate şi tapioca, converteşte-mă în ceva mai puţin dureros, înveleşte-mă cu o florească mai caldă, flutură-ţi pleoapa ca o scânteie electrică şi îndoaie-ţi genunchiul ca să îmi pot pune în fine pe roate afacerea mea cu ezitări colorate în serile acelea care, zice-se mai revin…

(era timpul florilor era anotimpul dragostei era deceniul războiului nuclear era crima perfectă din zece mâine mititei era alibaba şi cei douăzeci şi patru de ani era pieptul tău gri trecând cu un decibel de rasă în zgardă era o flacără de magneziu îmbrăţişând o petardă.)

ai devenit, femeie, o mare putere străină.

ai devenit marea iubire a plămânilor mei ploaia mea te curbează în orice boabă, apartamentul meu este cutia ta de pantofi ţie îţi trimite în fiecare zi ura mea trandafiri cu bilet, pretine moartea te iluminează imperiu bancar şi discret, cauciucată zarază.

Mircea Cărtărescu – Zepeline peste piaţa Bucur-Obor

Zepeline lungi planau peste piaţa Bucur-Obor erau ochii tăi lungi, văzuţi prin retrovizor.

Cine mai văzuse glisând uriaşe, atâta de-aproape zepeline cu gene, cu cearcăne, cu fard albăstrui peste pleoape?

Cetăţenii priveau prin ferestrele farmaciei, patiseriei, C.E.C.-ului, magazinului de confecţii pentru bărbaţi, femei & copii indicatoarele de circulaţie se muiaseră de plăcere ţigăncile cu gumă de mestecat cu poze de Alfa-Romeo îşi suciseră vertebrele cervicale în sus iar ochii tăi intrau în nori, sclipeau în soare, îndreptându-se mereu spre apus…

Erau nebuneşti, aveau expresia nebunească pe care ţi-o văzusem în holul blocului, când ne sărutasem în lumina beculeţelor de la lift, erau extraordinari şi ameninţători, erau instrumente de război, ovale zepeline care nu ţineau seama de galbenul zilei de iunie, de emailul maşinilor de mic litraj parcate în faţa magazinului Materna erau pure maşinării, mecanisme de ceas care nu-nţelegeau alfabetul cosmeticelor, limbajul peltic al costumaşelor pentru copii, hieroglifele

mandarinelor, locuţiunile landourilor din vitrine erau orbi la senzaţia de film voalat a înserării străbătută de imaginea lui Dimov cu cămaţă neagră şi un fuior de barbă îngălbenită plimbându-şi nepoata în căruciorul dimovian erau extravaganţi, extravaganţi ca azurul, cereşti ca platina, verzi ca fildeşul, tari şi uscaţi ca apele mărilor din nord, cu cetacee, rentabili ca triajele gării Obor erau pahare de semicristal aruncând curcubeie, pungi de plastic subţire pline cu sprayuri „dalia" pentru export, conteinere cu geamuri învelite în paie, 109 şi 276 frânând ca nişte paralitici roşcovani în faţa vitrinelor cu aparate foto şi rachete metalice poloneze erau zepeline moi, cu elice, cu veşmântul de pânză cauciucată pe schelet radiar de aluminiu, cu două motoare a câte 3700 cm^3.

dezvoltând o viteză de 80 km/h, cu capacitatea de
254.000 metri cubi de heliu, cu puterea de transport de
5.000 de tone, fabricate la Uzinele „Page, Plant & sons".
1972.

erau ochii tăi în vârstă de optsprezece ani întinşi pe toată bolta, şi barosani.

stăteam în staţia lui 21 şi cântam în gând „Picasso' s Last Words" şi mă simţeam fericit eram fericit că exist şi credeam, pe cuvânt, credeam prima dată în viaţa mea în realitatea absolută a maşinilor şi tramvaielor şi bordurilor credeam şi în nori, mi se părea că am o istorie, că am un trecut, că am scris cărţi credeam în bicicletele medicinale din vitrină, în mingile de tenis din cutiile „Airplane", în fulgii de badminton din cutiile „Double Happiness", în fiecare bucată de tergal de pe manechinele cu ţeasta goală şi ochelari de soare în fiecare mandarină din toneta cu mandarine ştiam că va veni noaptea cu stele de diamant şi credeam până şi în stelele care nu pot fi văzute cu ochiul liber şi credeam că sunt făcut din oase, că în burta mamei mele crescuse milieul oaselor mele şi mi se configurase traheea, vezica şi ştiam că acolo visasem primele vise şi credeam că voi muri şi totuşi nu credeam şi ştiam că nu voi muri tocmai pentru că nu cred cu totul că este posibil să mori şi ştiam că nu pot trăi pentru că nu pot crede până la capăt în viaţă ştiam, da, că râsul şi plânsul sunt tot una cu banii, cu vântul, cu benzina, cu poşetele, cu lamele, cu uitarea şi ştiam că nu sunt nimic şi că sunt totul şi că nu sunt nici nimic şi nici totul ci că exist, fantoma mea există în staţia de tramvai, unde tramvaiele trec pe lângă mine ca nişte aisberguri că văd norii şi blocurile şi cerceii codanelor

pentru că lumina lor îmi palpează retina filmam existenţa, lumea se strânsese în jurul meu să vadă cum filmez existenţa, cum mă ocup de ecleraj, cum potrivesc reflectoarele, cum fac pe inginerul de sunet, cum fac o probă de microfon reglând înălţimea girafelor, cum glisez pe căruciorul pe şine, plonjând în travelinguri fără sfârşit şi un ţăran făcea cu mâna spre obiectiv ca să se vadă în poemul meu şi existenţa apăru deodată, grăsana lui Fellini, ţâţoasa, ţestoasa, briliantina, stroboscopica, proaspăt fardată, cu sclipici pe la pleoapele grele, cu sudoare pe gât, cu pandantive din cranii scalpate, cu sticluţe pline de mosc înfipte în pori, cu zece mii de şerpi veninoşi împletiţi peste păr ca o cununiţă de premiant, cu verighetă de sânge, cu măsele de ipsos, cu o sută de mii de ţâţe de capră sub bluza de garofiţă ducea sub braţ un video, mesteca radiaţii iar eu o filmam ca pe ceva în care nu poţi să crezi ca pe ceva în care nu poţi să nu crezi eram treaz de parcă aş fi băut un milion de cafele eram transparent ca unghia de fericire.

şi brusc lumea galben-albastră s-a deschis ca o floare şi brusc ochii tăi planând pe tot cerul au început să plângă cu lacrimi scânteietoare şi deodată sună alarma din miile de ciuperci antiaeriene de pe acoperişurile construcţiilor înalte şi brusc oamenii începură să fugă ca sub o ploaie mare sau ca în

„Potemkin".

şi brusc bilele imense de lacrimi izbiră asfaltul şi şinele de tramvai săriră în aer şi magazinul Bucur-Obor se ruină încet, arzând ca în filmele de război şi maşinile se desfăcură în piese şi table şi librăria de vizavi aruncă în văzduh rigle topite, compase strâmbe, ursuleţi în flăcări, volume pulverizate şi de sub plăcile mari de asfalt ţăndărite se ridică brusc toată vegetaţia oprimată: volbura, piciorul-cocoşului, muşeţelul şi din pasajul puţind a urină se strecurară afară, cu glugi de vene pe ţeastă, zeii infernului, decorativi, inofensivi, insolvabili, Gautama şi Klimt şi Zagreus şi şopârlele şi hienele şi scorpionii şi şobolanii şi Miazănoaptea şi Ernst şi Seth şi

Stoiciu şi Krishna şi şoşelele arseră ca nişte cârpe şi tramvaiele îşi aruncară în aer şasiurile şi roţile grele de metal şi vânzătoarea de nechezol cu ghiuluri de aur, îşi aşeză în palmă oscioarele tălpilor şi lacrimile cădeau, cât autobuzele, ca peste Dresda ca peste pădurile Vietnamului, dure ca porţelanul, reci ca scopolamina şi ochii tăi erau umezi, cu vinişoare roşii, cum fuseseră săptămâna trecută în Herăstrău, când ne-am suit în roata mare cu spiţe ca de bicicletă şi

n-am văzut din vârful ei absolut nimic decât pe un muncitor cu fiu-său, şi ei în roată, care se holbau la noi cum ne muşcam buzele, înnebuniţi că nu ne puteam devora şi ochii tăi alunecau pe cer cu un huruit de motoare printre norii pufoşi şi berzele cu picioare roşii, berzele rotitoare…

singur, fără apărare în faţa ochilor tăi adăpostit într-o pâlnie lăsată-n asfalt de o lacrimă a ta privind amurgul în ţăndări şi lumea mea redusă la cofraje fumegătoare mi-am lipit pe faţă masca de gaze cu ochiuri întrebătoare ca o insectă am tresărit şi-am privit:

stelele se aliniaseră la răsărit şi luară startul peste lumea-n ruine.

era un maraton, stelele purtau numere de concurs pe spatele tricourilor multicolore şi reclame de Pepsi pe şepci, şi călcau peste noi cu adidaşii moi.

mă gândeam la viaţa mea, la ratarea mea.

la neputinţa mea de a crede şi a nu crede.

atingeam o bucată de tablou de bord, un ciob nesăţios de vitrină o piesă dintr-o maşină de tuns cine ştie cum nimerită lângă mine şi îmi spuneam, îmi spuneam şi gemeam:

Doamne, un pui de maimuţă te priveşte în ochi dar prin arterele mele circulă visele tale lumea e un tort pe care nu ştiu de unde să-l încep şi trebuie să-l mănânc până la ultima stafidă un tort de un miliard de kilometri cubi.

lasă-mă să confund realul cu irealul lasă-mă acoperit de un val seismic: de palma ta.

să mă asfixiez respirând un deget de-al tău înspumat un deget cu moluşte şi cefalopode lasă-mă să vieţuiesc, să dispar…

când ţi-am văzut conturându-se părul, încâlcit ca o maşină cu aburi şi apoi buzele şi dinţii şi gingiile, căci zâmbeai printre nori şi răneai cu dinţii pielea de cireaşă a stelelor apoi ţi-am văzut cerceii inconfundabili de copil cuminte prinşi de lobii prelungi şi în sfârşit nasul cu toată nebunia aia de pistrui şi umerii obrajilor… ce să mai spun, era capul tău în gros-plan şi în spate stele, era ca în „Războiul stelelor”.

erai ca prinţesa Lea din „Războiul stelelor”.

doar că te uitai la mine, în groapa mea de obuz şi îmi zâmbeai, şi am ştiut atunci că sunt din nou îndrăgostit, cum nu mai fusesem de cinci ani, cum nu mai credeam că o să mai fiu vreodată am ştiut că mi

se mai dă o şansă brusc am ştiut că mi se mai dă o şansă.